

РЕШЕНИЕ

№ 3975

гр. София, 13.06.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 17.05.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Мадлен Петрова
Миглена Недева

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **1978** по описа за **2013** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба от упълномощен представител на Агенцията за държавна финансова инспекция, против Решение от 14.01.2013 г. на Софийския районен съд, НО, 96^{-ти} състав, по НАХД № 5453/2012 г., с което е отменено издаденото от директора на Агенцията Наказателно постановление № 11012129⁻²⁰¹¹/20.02.2012 г. С него, на Р. К. С., в качеството ѝ на изпълнителен директор на Агенцията по заетостта и ба възложител на обществени поръчки е наложено административно наказание „глоба”, в размер на 1 000 лева, на основание чл. 65 от Наредбата за възлагане на малки обществени поръчки (отм.), вр. чл. 32 ЗАНН, за нарушаване на изискването, установено с чл. 3 от Наредбата (НВМОП – отм.).

В съдебното заседание касаторът, чрез юрисконсулт поддържа жалбата си, на заявеното с нея касационно основание – неправилно прилагане на материалния закон. Ответникът не е представляван и не е изразил становище.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за правилност и законосъобразност на решението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД в настоящия касационен състав, като

прецени приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, намира за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал.1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон касационният съд следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени, но Съдът, след извършената служебна проверка приема, че е изтекъл абсолютният давностен срок за реализиране на административнонаказателната отговорност. Този извод мотивира със следните съображения.

Административнонаказателната отговорност на Р. С. е ангажирана за това, че в посоченото по – горе качество, към 12.01.2010 г. (датата на съставяне на първата процесна фактура) не е взела решение за провеждане, съответно не е провела процедура за възлагане на обществена поръчка по реда на НВМОП (отм.), за извършени услуги – отпечатване на обяви в печатни медии през 2010 г., на обща стойност 53 611 лева (без ДДС), като вместо това услугата е била извършена от различни доставчици, за което са издавани отделни фактури. Това деяние е възприето от контролния орган от АДФИ като неизпълнение на изискванията на наредбата, поради което е съставен АУАН и въз основа на него е било издадено оспореното НП. Районният съд, за да отмени наказателното постановление е приел основание да бъде приложен институтът на чл. 3, ал. 2 ЗАНН, поради това, че НВМОП, за нарушаването на която е санкционирана Р. К. С. е била отменена, считано от 26.02.2012 г. (ДВ, брой 17/2012 г.).

К. съд намира така постановеното решение за неправилно и споделя по принцип касационните доводи на пълномощника на АДФИ, но изтичането на абсолютния давностен срок за реализиране на административнонаказателната отговорност определя въззивното решение като правилно, по отношение резултата – отменя на наказателното постановление.

Датата на извършване на административното нарушение, приета от самия наказващ орган е 12.01.2010 г. – датата, на която е съставена първата процесна фактура, по която е било извършено плащане за услугата, след като Р. С. е пренебрегнала нормите на НВМОП (отм.).

Разпоредбата на чл. 11 ЗАНН указва, по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита да се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс, доколкото в този закон не се предвижда друго. Тъй като в ЗАНН липсват изрични норми, уреждащи въпросите на погасителната давност по отношение на издадени наказателни постановления, субсидиарно приложение следва да намери чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, в редакцията, преди нормата да бъде изменена (ДВ, брой 26/2010 г.). К. съд счита, че погасителната давност е приложима и по отношение извършителите на административни нарушения, тъй като е недопустимо тези субекти на нарушения да бъдат поставяни в по-неблагоприятно положение от лицата, извършили престъпления, по смисъла на чл. 9, ал. 1 НК.

Според нормата на чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, наказателното преследване се изключва по давност, когато не е възбудено в продължение на две години, в случаите, извън хипотезите по т. т. 1, 2, 3, 4 на същия текст. След изменението (в сила от 06.04.2010 г.)

думата „две” (години) е заменена с „три”, с оглед на което се променя и срокът по чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК - от три години, на четири години и половина. За процесния случай обаче е приложима по –благоприятната за жалбоподателя разпоредба, по аргумент и от чл. 3, ал. 2 ЗАНН, тъй като се касае за материалноправна норма, и датата на извършване на нарушението е преди 06.04.2010 г. Разпоредбата на чл. 81, ал. 2 НК постановява, че давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, а след свършване на действието, с което е прекъсната давността, започва да тече нова давност. На основание чл. 81, ал. 3 НК, независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора двегодишният (преди изменението, ДВ, брой 26/2010 г.) срок по чл. 80, ал. 1, т. 5 НК. Следователно, до 06.04.2010 г. (преди изменението, ДВ, брой 26/2010 г.) срокът на определената по този начин абсолютна давност е три години.

В процесния случай нарушението, за което е ангажирана отговорността на С. е било извършено на 12.01.2010 г. и тригодишният давностен срок, считано от тази дата е изтекъл съответно на 12.01.2013 г. - преди постановяване на оспореното съдебно решение на СРС и преди образуване на касационното дело. С изтичането на тригодишния давностен срок, предвиден в чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК е погасена административнонаказателната отговорност на Р. К. С. за процесното административно нарушение, поради което е невъзможно същата да понесе за това нарушение предвидената санкция. Понеже въззивният съд, макар и на друго основание е отменил НП № 11012129⁻²⁰¹¹/20.02.2012 г., решението му следва да бъде оставено в сила.

Поради горното и на основание чл. 221, ал. 2, вр. ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изречение второ ЗАНН, Административен съд София - град, V касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 14.01.2013 г. на Софийския районен съд, НО, 96^{-ти} състав, по НАХД № 5453/2012 г.

Касационното решение е окончателно, и не подлежи на обжалване и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.:

2.: